

JARMILA BUREŠOVÁ

POVÍM VÁM O DYSLEXII

PRŮVODCE PRO RODINU A PŘÁTELE

AHOJ, JÁ JSEM
JIRKA A MÁM
DYSLEXII

edika.

TIPY PRO
ODBORNÍKY

Povím vám o dyslexii

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Jarmila Burešová
Povím vám o dyslexii – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Obsah

Jirka se představuje	5
Začátek školy není lehký	9
Návštěva poradny	13
Jsem dyslektik!	17
Mám víc práce	21
Můj denní rozvrh	23
Jak krotit písmena	27
Obtíže se slabikami	33
Čtení slov	35
Sklad a rozklad slov	37
Jak číst přesně	41
Jak se čtením učit	45
A co cizí jazyk?	47
Obtíže s vyjadřováním	51
Kapacita pracovní paměti	53
Nejistota v sebehodnocení	55
Důležitá je spolupráce	57
K čemu je dyslexie dobrá	61
Co Jirka neřekl (nebo řekl a stojí to za zopakování)	62
Možné rané známky dyslexie	67
Malý slovníček	68
Doporučená literatura a pracovní materiály, internetové stránky	70

„Chtěl bych vám o tom něco říct – jaké to pro mě je a jak
mně nebo jiným dětem s dyslexií můžete pomoci.“

Ahoj, já jsem Jirka a mám dyslexii.

Ale nebojte se, není nakažlivá, ani na mně není na první pohled vidět. Jenom mi moc dobře nejde naučit se číst.

Když jsem byl malý, nemohli jsme poznat, že mám dyslexii, protože jsem nemusel číst. Maminka říká, že jsem napřed byl roztomilé miminko, postupně jsem se naučil převracet, sedat si a plazit se po zemi. Taky jsem se prý posunoval po zadečku, ale nelezl jsem jako pejsek po čtyřech (děti s dyslexií prý často lezení vynechají). Začal jsem rovnou chodit (samozřejmě jsem napřed hodně padal, jako každý) a asi v roce trošku mluvit. Říkal jsem mama, tata, auto a baf. Maminka říká, že mi to vystačilo hodně dlouho, ostatní věci jsem ukazoval – pořádně jsem se prý rozmluvil až ve školce.

Ale bylo mi dlouho špatně rozumět. Dost mě to zlobilo, protože jsem místo JIRKA říkal JILKA a kluci se mi posmívali. Tak nás paní doktorka poslala za doktorkou na mluvení – teď už vím, že se říká na logopedii. Tam jsem se naučil legrační cviky, abych měl obratnější pusku a jazyk. Taky mi postupně ukazovali, kam se má jazyk postavit, když chci něco vyslovit. A dostávali jsme seznamy slov na domácí procvičování.

„Konečně to hrrozné R začalo drrrčet! Hurrrá!!“

Musím se přiznat, že se mi do cvičení často nechtělo (musí se trénovat každý den!), ale díky trpělivosti mámy, táty, babičky a dědečka jsem cvičení vynechal jen málokdy. Tak jsem se postupně naučil správně vyslovovat všechny hlásky – trvalo to ale dlouho a při rychlé řeči jsem je i potom občas vyslovil špatně. Jazykolamná slova jako Klára, paroplavba nebo nejnebezpečnější jsem vůbec neměl rád – často jsem se do nich totiž zamotal a zkomolil je. A říkal jsem třeba „kepuč“ místo „kečup“.

Ve školce jsem si brzo zvykl, měli jsme tam moc pěkné věci na hraní – auta, stavebnice, obchůdek, kuchyňku. Taky jsme si chodili hrát na hřiště, zpívali jsme, poslouchali pohádky, učili se básničky a kreslili. Kreslení mě ale moc nebavilo, asi proto, že mi nešlo. Když jsem nakreslil obrázek, nebyl moc k poznání: domečky měly křivé stěny, padající komín, zvířátka vypadala jako mimozemšťané a nechtějte vědět, jak vypadala máma a táta, když jsem je nakreslil. Už ve školce jsem uměl dobře počítat, taky stavět z kostek nebo ze stavebnic. Ale moc špatně jsem si pamatoval věci v řadě (třeba jak jdou po sobě dny v týdnu nebo měsíce).